

SRDCE SV. FILIPA NERIHO

KAŽDÝ DEN V ROCE

od Simone Raponi

PREZENTACE

Co se dá vědět o muži, který žil a pracoval před pěti sty lety, aniž by... zanechat něco písemně? Podle běhu dějin by o tom po staletí neměl existovat žádný záznam. přírodní historie tohoto světa. Přesto je svatý Filip Neri i dnes po celém světě známý, milovaný a mnohými vzývaný jako zvláštní patron.

To se děje těm, kdo jsou ve světě, ale ne ze světa, tedy těm, kdo se tak dávají tolik štědrosti k Duchu svatému, že dovolují, aby se jejich vlastní život stal živoucím projevem nebeského království, spolehlivý průvodce pro ty, kdo se chtějí vydat na seriózní cestu víry.

Pastorační metoda otce Filippa neměla nic „nastudovaného“, ale díky jeho setkáním každodenní život s lidmi, tak prostý, opravdový a hluboce prodchnutý zdravou lidskostí, otče Filip Neri dokázal za sebou strhnout zástup mužů, které vycvičil ve škole evangelia, učinit z nich autentické Ježíšovy učedníky a proměnit tvář lidí svou pastorační činností dramatický a napjatý Řím 16. století, až do té míry, že si zasloužil titul druhého apoštola Řím.

Tento malý svazek nám do jisté míry umožňuje nahlédnout do jeho každodenní školy, např. shrnuje frázi autentického duchovního vedení pro každý den v roce.

Byly to jeho duchovní děti, které svědčily na procesech za jeho kanonizaci a které si vzpomněly stále s emocemi, což dává příležitost je písemně dosvědčit, mnoho z těchto slov a doporučení, která dostávali od svého duchovního otce po celý život, a cítili se takto láskyplně a kompetentně vedeni na cestě do nebe. Jen díky nim to bylo možné shromáždit jeho duchovní odkaz. Krátké věty, někdy velmi krátké, ale koncentrace čistého moudrost, která nabízí značné množství podnětů k zamyslení a vzbuzuje vroucí touhu po aby se tomu přizpůsobili. Snadno si všimneme, že filipská metoda nespočívá v asketických praktikách obzvláště složité, ale s hlubokou znalostí lidského srdce a duše, z níž Chtěl vymýtit kořen veškerého hříchu: pýchu. Proto trvá na umrtvování „pýchy“. „racionální“ spíše než tělesný; důležitost poslušnosti a slepé důvěry, kterou požadoval jeho učedníky, aby odložili sebelásku a přehnanou úctu k vlastním pocitům. To vše tak originálním způsobem, že si své místo našly i vtipy a žertíky, dokonce činí cestu ponížení ironickou a příjemnou.

Znát svatého Filipa Neriho a svěřit se jeho duchovnímu vedení je i dnes zážitkem jedinečné v rámci duchovního dědictví Církve: je to příležitost vydat se na cestu hluboko v srdci člověka a otevřít se poznání Boží lásky.

P. Rocco Camillò CO

Probošt Kongregace oratoře v Římě

ZAVEDENÍ

„Cílem svatého Filipa bylo spíše vychovávat své učedníky, než jim vnucovat zákony, aby sami...“

stanou se živými zákony, aby slovy Písma svatého byly zákony vepsány do jejich srdcí.“

SV. JAN HENRY NEWMAN, Projev ke kapitule, 9. února 1848

„Neříkej, že svatí konají velké věci, ale Bůh koná velké věci ve svých svatých.“

Filip Neri. Dobře chápal, že člověk se stává svatým, čím více v srdci člověka roste postava Páně. Právě v

utváření srdce k obrazu Kristovu – a nikoli v konkrétních hrdinstvích – je to,

Tajemství pravé svatosti. Odstraňte z nás srdce z kamene a nahraďte ho srdcem z masa a masa –

vypůjčit si obraz Písma svatého (srov. Ez 36, 26) – představuje největší dílo

Bůh v našich životech a co nejúplnější naplnění našich tužeb.

Stav našeho srdce je ve skutečnosti dokonalým měřítkem toho, kým skutečně jsme.

Když v naší běžné řeči používáme podobné výrazy: „Otevřil jsem své srdce“, „Já
„mé srdce je zlomené“, „dávám ti své srdce“ atd., považujeme „srdce“ za střed
našeho člověka. V tomto smyslu tento termín neoznačuje pouze životně důležitý orgán, ale jeho význam
rozšiřuje se směrem k rozmanité bohatosti symbolu. Jediné slovo tedy stačí k vyjádření
„lásky“, „náklonnost“, „duše“, „pocity“, „vůle“, „emoce“ atd.

Znát „srdce“ člověka znamená proniknout do jeho vnitřního světa, podívat se na něj z jeho
očí a letmý pohled, magie, kterou nelze redukovat na viditelné činy a gesta, čtení mezi řádky jeho života
objevit jedinečnost jeho tajemství, naslouchat vyřčeným i nevyřčeným částem jeho slov a vychutnávat si jejich
ticha. Pouze vycházeje z tohoto autentického a nikdy trivializujícího pohledu, budeme schopni se k sobě přiblížit
skutečně k duši člověka.

To nepochybňě není snadný úkol, a to ani v těch nejintimnějších vztazích.

Jak tedy můžeme znát srdce někoho, kdo je od nás vzdálený v prostoru a čase?
způsob, jak se pokusit zahlédnout nepochopitelné bohatství člověka, které jsme nikdy předtím neviděli
Potkal/a jste někoho přímo? Když se podíváte pozorně, je to zkušenost, která nám není úplně cizí.

Všichni cítíme například „přítomnost“ těch více či méně vzdálených příbuzných, z nichž v
Díla, rčení, učení a vzpomínky naší rodiny se dědí. Díváme se na ně.
fotografiemi a snažíme se zachytit jejich temperament. Necháváme je vyprávět nám o svém životě, zatímco
Jsme okouzleni originálními a fascinujícími anekdotami, které ji prolínají. Učíme se,
typické výrazy, které se nám postupně stávají čím dál známějšími.

Tato dynamika – typická pro ústní kulturu – je obohacena hodnotou osoby
kterého si připomínáme. Tím spíše, pokud se jedná o svatého, žijícího, modlícího se a přítomného jako přímluvce.
ve společenství života mezi všemi, kdo patří Ježíši Kristu.

V případě Filippa Neriho, který se rozhodl nesvěřit své zkušenosti žádné písemné práci biografické a duchovní, výše popsaná dynamika je ještě zřetelnější. Víme, že „srdce“ Filipa skrze jeho učení, předávané prvními učedníky a obecněji svědky ti, které zasáhla jeho neodolatelně magnetická osobnost.

Svatovo ponaučení, zhuštěné a zdaleka nepředstavující systematickou teorii duchovního života, V krátkých a pronikavých výrocích si zachovává jednoduchou a přímočarou svěžest, avšak prodchnutou nejvyšší moudrost a účinná duchovní síla. Filipovy maximy, prosta umělých zjemnění doslova představují skutečné drahokamy, z nichž vyzařuje zářivé světlo, schopný vést kroky a hřát srdce učedníků.

V nich se střídají proměnlivé barvy sladkosti a síly, něhy a parrhesie , výčitky a odpuštění, pokory a důvěry, v plné rovnováze, kterou mohou jen duše mohou dosáhnout osvícení. Proto Filipova duchovní schopnost pldit děti pro Boha, v forma otcovství, která se projevuje spíše příkladem než učením, spíše rozlišování než vnukování stereotypního modelu svatosti, spíše v opuštění důvěru v Boha než v nemotorné pokusy o sebezdokonalování.

Filip nikdy neúnavně poukazuje na unum necessarium, což je tichá pravda Skutečnosti. božský, který miluje svobodně otcovskou a mateřskou láskou a vnáší do tvorů nadbytek jejího života. Jsme odhodlání umožnit jí zaplnit prázdnou vytvořenou našimi příběhy strádání a tiché bolesti. Je tedy na nás, abychom je přivítali a dovolili jim rozšířit si obzory. prostory – často úzké a šeré – našich srdcí.

Filip to dobře rozuměl, protože to zažil fyzicky i duchovně. Pohlcen modlitba v katakombách San Sebastiano v roce 1544 byla tak silně prostoupena Duchem Svatý, aby ve svém těle nosil hořící stigmata rozšíření srdce, odloučení dvě žebra a také silné bušení srdce, které ho bude provázet po zbytek života. Bylo to toto jeho osobní Letnice, které mu mysticky spálily srdce, aniž by ho strávily, a které ho nasměrovaly radikálně směrem ke své jediné Severní hvězdě: „Kdo chce něco jiného než Krista,“ opakoval, „neví, že Kdo chce; kdo prosí o cokoli jiného než o Krista, neví, o co prosí; kdo pracuje, ale ne pro Krista, neví, co dělá.“

Mimořádný dotek Ducha vlil Filipovi sdělení samotného Božího života, se vší propastnou láskou a neúplatnou plodností, které mu patří.

Živá voda Ducha Božího zavlažovala Filipův niterný svět do takové míry, že ve všem jeho existence, v tom, co dělal a co říkal, se přebytek onoho ohně projevoval sine modo božský, který věčně hoří v krbu Nejsvětější Trojice. Spolu se svatým Pavlem mohl i Filip opakovat: „Byl jsem ukřížován s Kristem a už nežiji já, ale Kristus žije ve mně. Toto žiji svůj život v těle skrze víru v Syna Božího, který si mě zamíloval a obětoval sám sebe za mě.“ (Gal 2, 20).

Pouze vycházeje z tohoto ústředního tvrzení, můžeme studnu zasadit do správné perspektivy známá radost svatého, opilé šílenství, které praská pozlacení zdání, extáze, jasnovidnost, charita vyjádřená v kreativních a jedinečných formách, stejně jako neúnavná vytrvalost o praktikování křesťanských ctností a nutnosti svátosti.

Jiskry Filipova cor flammigerum dodnes září v jeho maximách, které jsou... představují žhnoucí útržky mnohostranné inspirované moudrosti, které si lze vychutnat klima pilné meditace, aby se pak jeho návrhy dobře využily. Šíření takových výroků protože každý den v roce nám pomůže destilovat je ve vlastním chuťovém srdci a tím nás zve znovuobjevit vznešenosť a živit život vnitřního člověka, protože „i když náš člověk „Vnější část hyne, ale vnitřní se den ode dne obnovuje“ (2 Kor 4,16).

Simone Raponi

Chronologie života svatého Filipa Neriho

1515

21. července 1515 se ve Florencii narodil Filippo Neri Francescovi a Lucrezii da Moscianovi. Jeho otec, původem z Castelfranca di Sopra, pracoval jako notář.

Filip byl druhým ze čtyř dětí: Kateřiny, Alžběty a Antonína, kteří zemřeli předčasně krátce po narození.

V letech 1520-1521 rodina ztratila matku Lucrezii a Francesco Neri se znova oženil s Alessandrou. od Michele Lensiho, který uměl něžně milovat „Pippo buono“.

1531-1532

Poté, co Filippo dokončil počáteční výcvik u dominikánů v klášteře San Marco, odešel jeho rodná Florencie – politicky otřesená vyhnáním Medicejských a nástupem republiky, veden v duchu Girolama Savonaroly – zamířit k San Germanu (Cassino), kde by mu příbuzný nabídl dobré příležitosti v obchodní oblasti.

1533-1534

Poté, co si Philip uvědomil, že obchodní činnost není pro něj, se rozhodl jít do Řím, kde pracoval jako vychovatel v domě papežského celníka Galeotta Caccii. kompenzace zahrnovala ubytování a skromné jídlo.

1535-1537

Filippo studoval filozofii a teologii u augustiniánů a na univerzitě Sapienza, ale již v roce 1537 studium opustil. studia, neodolatelně přitahován životem plným askeze a modlitby.

Věnoval se péči o nemocné v nemocnici San Giacomo degli Incurabili a setkal se s prvním Jezuité, kteří přijeli do Říma, včetně svatého Ignáce z Loyoly, Diega Laineze a Alfonsa Salmerona, z nichž se zájmem naslouchá kázání v kostele Santa Maria della Strada.

1544

Byl to rok hlubokého mystického zážitku, který tradice umisťuje do katakomb San Sebastiána, v předvečer Letnic. Během intenzivní modlitby, v níž Filip prosil o „mít ducha“, Duch svatý do něj pronikl „fyzicky“ a způsobil mu skutečný rozšíření srdce, jak později potvrdila pitva. To byl ten mimořádný výpotecký, který ho uvedl do sféry mystických zkušeností na zbytek jeho života.

1548

Spolu se svým zpovědníkem, otcem Persianem Rosou, Filippo založil bratrstvo SS. Trojice, primárně zasvěcená eucharistickému kultu, přijímání poutníků (zejména během Svatý rok 1550), jakož i na pomoc chudým propuštěným z nemocnic.

1551

Povzbuzen duchovními radami otce Rosy, Filip přijímá nižší svěcení a subdiakonát. v kostele San Tommaso in Parione; jáhenství v San Giovanni in Laterano; a 23. května byl vysvěcen na kněze v San Tommaso in Parione místopředsedou Sebastianem Lunelem.

Bydlí v San Girolamo della Carità a vítá své přátele ve svém pokoji na léčbu. obeznámeni s Božím slovem. Tato setkání vytvoří jádro, z něhož Oratorium. Přidávají se také další charitativní aktivity a také Návštěva sedmi kostelů, starobylá kajícná pouť, oživená Filippem v oddaně-rekreačním smyslu.

1556-1557

Filip čte „Oznámení z portugalské Indie“ a přemýšlí, zda jeho povoláním není... stát se misionářem mezi národy, které dosud nedosáhlo hlásání evangelia. Vzhledem k této myšlence, Žádá o radu cisterciáka Agostina Ghettiniho, mnicha z Tre Fontane, který rozptýlí jeho pochybnosti žádné pochybnosti: „Tvojí Indií bude Řím.“ Tato událost znamená začátek Filipovy činnosti o zásadní konsolidaci.

1559

Filip, již podezřelý z toho, že se obklopuje pochybnými lidmi, je kardinálem vyslýchán vikář Virgilio Rosario, který zemře 22. května. Pius IV. chápal správné úmysly Filipa a za dobrotu své práce pošle Otci dvě svíce na Hromnice jako znamení smíření.

1564

Filip se na žádost svých krajanů ujímá vedení farnosti kostela sv. Giovanni dei Fiorentini, kde spolu se svými prvními učedníky vysvěcoval kněze (Cesare Baronio, Alessandro Fedeli, Giovan Francesco Bordini), začíná první formu komunitního života.

1575

Řehoř XIII. oficiálně vztyčil bulu Copiosus in misericordia z 15. července Kongregace Oratoria, které svěřil malý kostel Santa Maria in Vallicella. Filip a Okamžitě se rozhodnou znovu vybudovat nově vzniklý sbor. První kámen požehnal 27. září Alessandro de' Medici (pozdější papež Lev XI.).

1577

Alessandro de' Medici sloužil svou první mši ve Vallicelle 3. února. Po prvním setkání kongregace, která se konala 15. března, byl v měsíci květnu Filip zvolen proboštem.

1578

Papež navštívil kostel Santa Maria in Vallicella a jeden z otců církve, Francesco Maria Tarugi, nakreslil připomínka stavu kongregace a také seznam členů.

1583

16. března se v Massimově domě stal slavný zázrak. Filippo „vzkřísil“ mladého Paola, Filippova syna. knížete Fabrizia.

22. listopadu Filip na papežovu žádost opouští své „hnízdo“ v San Girolamo, aby se přestěhoval ve Vallicelle spolu s otci nového institutu.

1584

Filip je jednomyslně zvolen doživotním proboštem.

1592

Kardinál Aldobrandini, Filipův žák, nastupuje na Petrův trůn se jménem Klement VIII. Vzájemná náklonnost a úcta zůstaly nezměněny, a to i během pontifikátu. Bude to pro dílo Filipův vliv, že papež rozhodne o smíření s Jindřichem, a to díky Baroniovu vlivu.
IV. Francouzský.

Klement VIII. si váží členů Filipovy komunity a rozhodne se zvolit Giovana Francesca Bordini biskup z Cavaillonu a Francesco Maria Tarugi arcibiskup z Avignonu.

1594

Papež trvá na tom, že chce Filipa jmenovat kardinálem, ale - jak vyplývá ze svědectví - „Otec Sňal si čepici, vzhlédl k nebi a řekl: „Ráj, ráj.“

1595

Po sérii pádů a zotavení se zdá, že Filippovo zdraví je definitivně v pořádku. kompromis. Přesto se mu téměř zázrakem podaří sloužit mše 23. května. a následující den slavnost Božího těla. Zemřel nevinně v noci z 25. na 26. května poté, co požehnal svým Kongregace.

S mimořádnou rychlostí byl 2. srpna zahájen proces kanonizace.

1615

Dne 25. května zapsal Pavel V. Filipa na seznam blahoslavených.

1622

Řehoř XV. kanonizoval svatého Filipa 12. března spolu se svatým Ignácem z Loyoly a Františkem Xaver, Terezie z Avily a Isidorem ze Sevilly. Římané ironicky prohlásili, že v onen den papež kanonizoval „čtyři Španěly a jednoho svatého“.

